

Krigsfare; Ebola; Finanskarak: Vi behøver samarbejde i stedet for konfrontation!

Af Alexander Hartmann

12. oktober 2014 – Hele området ved det østlige Middelhav står på randen af en eksplosion, som meget hurtigt kan brede sig til en krig, hvor alle verdens store magter ville blive trukket med ind – og sluttelig de tre atommagter Rusland, Kina og USA.

NATO-medlemmet Tyrkiet støtter nemlig faktisk »Islamisk Stats« operationer i Syrien og Irak, idet landet forhindrer, at kurdere fra Nordirak kan yde forstærkning til deres eget folk i den nordsyriske by Kobane. Repræsentanter fra Pentagon indrømmede på en pressekonference den 8. oktober ganske ligeud, at de amerikanske bombeangreb på IS ikke alene kunne forhindre Kobanes fald, og at byens befolkning trues af en frygtelig massakre på de 45.000 indbyggere. Hvis kampene skulle spille over på tyrkisk territorium, ville Tyrkiet, under påberåbelse af artikel 5 i NATO-traktaten, bede om støtte fra forsvarsalliancen.

Blandt de militære øverstbefalende i Islamisk Stat er der også tjetjenske terrorister, som allerede har kæmpet i to krige imod Rusland. I øjeblikket kæmper flere end 1000 tjetjenere under Islamisk Stats sorte flag i Irak og Syrien. En af disse øverstbefalende, som går under navnet »Omar tjetjeneren«, har ganske åbenlyst pralet med, at Islamiske Stats sluttelige mål er Rusland og præsident Putin.

I diskussioner med sine medarbejdere den 9. oktober advarede Lyndon LaRouche om, at den mellemøstlige verden i de næste to uger trues af en katastrofe, som for enhver pris må forhindres. Og at det første, nødvendige skridt til at stoppe

denne eksplosion er at fjerne præsident Obama fra embedet.

»Obama bærer ansvaret, fordi han har fremmet denne krig i Mellemøsten. Hvis han ikke fjernes fra embedet, eller gøres fuldstændig magtesløs, er udsigterne til at forhindre, at denne krig bryder ud, ringe.«

Præsident Obama har i månedesvis ignoreret advarslerne fra sin generalstab, militærets efterretningstjeneste og den daværende, irakiske premierminister Al-Maliki om »Islamisk Stat«, advarsler, som nåede ham allerede før angrebene på Fallujah og Ramadi. Idet han gik imod Rusland og Kina og nægtede at optage Syrien og Iran i koalitionen mod Islamisk Stat, forhindrede Obama den eneste mulighed for rettidigt at besejre jihadisternes.

Helt i overensstemmelse med LaRouches vurdering advarede den tidligere, russiske ambassadør Benjamin Popov i et interview med *RIA Novosti*:

»Kun fælles bestræbelser fra det internationale samfunds og de store, globale magters side kan berede vejen for en sejr over Islamisk Stat; enhver anden strategi er nytteløs.«

Helga Zepp-LaRouche har ligeledes i et BÜSo-webcast (www.bueso.de) den 8. oktober kommenteret situationen i Syrien:

»Vi hænger virkelig i en ualmindelig farlig zone. Der finder allerede diskussioner sted mellem islamister og kurdere i tyske byer, og det viser selvfølgelig alt sammen dette: Vi behøver et totalt paradigmeskift. Bomber alene gør det ikke; man må tværtimod gå til terrorismens rødder. Man må opklare: Hvor kommer dette egentlig fra? Hvem har promoveret det? Finansieringen må afskæres.«

Frem for alt behøver man imidlertid et virkeligt udviklingsperspektiv for hele Mellemøsten (Sydvestasien).

»Det vil sige, at vi behøver en udvidelse af den Nye Silkevej for hele området for at folk der kan have en chance for en fremtid, og for at denne situation ikke skal komme endnu mere ud af kontrol, end den på nuværende tidspunkt allerede er.«

Nøjagtig lige så truende: Ebola og finanskrise

Men krisen omkring Islamisk Stat er ikke den eneste trussel mod den globale civilisation. Den fare, der kommer fra ebola-epidemien i Afrika, er ikke mindre truende.

»Hvad, om ebola brød ud i Grækenland eller på øen Lampedusa?«,

spurgte BüSo-formanden (Helga Zepp-LaRouche). Efter de årelange, brutale nedskæringer på grund af den globale finanskrise, vil sundhedssystemerne i netop de sydeuropæiske lande ikke længere være rustet til en større epidemi.

Hertil kommer desuden faren for en ny, global finanskrise og en økonomisk krise. Rettet mod rapporter i avisen Die Welt om, at en sådan ny, stor finanskrise truer, svarede Helga Zepp-LaRouche:

»Jeg tror, at det ville være et stort mirakel, hvis det vestlige, altså det transatlantiske, finanssystem skulle overleve dette kvartal, for der venter jo nogle massive beslutninger. Jeg tror, at Den europæiske Centralbank den 14. oktober, dvs. om få dage, vil offentliggøre resultaterne fra stresstestene af de europæiske banker ... Så må den enten erkende, at bankerne har massive tab eller gældsforpligtelser, eller at bankerne er insolvente, eller også bliver det tilsløret. I begge tilfælde vil det få en enorm virkning.«

De banker, som »er for store til at lade gå fallit«, er, siden

krisen med Lehman Brothers i 2008, vokset med 50 %, og den samlede gæld, altså staternes, bankernes og firmaernes kombinerede gæld, er ligeledes steget med 50 %.

»Mens den i 2008 var på 100 milliarder – hvilket dengang var 2 gange verdens BNP, altså hele verdens bruttonationalprodukt, er gælden nu på 150 milliarder, og dermed 2,5 gange verdens BNP ... Det er absolut ikke holdbart.«

Da der på trods af dette hverken fra USA eller EU er nogen som helst tegn på, at de vil ophøre med denne kasinoøkonomi, fortsatte hun,

»går vi ind i en temmelig turbulent og vild tid, og man må blot håbe, at løsningerne, som jo findes, gennemføres i rette tid.«

Denne løsning udgøres af hendes mands, Lyndon LaRouches, firepunktsprogram: indførelse af en Glass/Steagall-bankopdeling, afslutning på kasinoøkonomien, et kreditsystem i traditionen efter Alexander Hamilton og videnskab som den drivkraft, som sætter økonomien op på et højere produktivitetsniveau. Det er påtrængende nødvendigt. Men heldigvis findes der nogle lande,

»som tænker mere i denne retning, end det i øjeblikket er tilfældet i EU og USA.«

Faktisk er EU slet ikke længere i stand til at handle.

»Så længe, vi forbliver underlagt dette EU-diktat, kan der ikke findes en løsning. Vi må atter få suverænitet over vores egen valuta, og frem for alt må vi bringe kreditskabelsen tilbage under statens suveræne kontrol.« For de overnationale strukturer, som EU, Den europæiske Centralbank og Den internationale Valutafond – også kaldet Trojkaen – »har udelukkende kun repræsenteret storbankernes, investeringsselskabernes og hedgefondenes interesser og har

ofret det almene vel, og resultatet er en katastrofe.«

»Amerika må finde tilbage til den rette vej«

I denne situation afhænger alt af, at der frembringes et politisk skifte i USA. Hele verden ser med stor bekymring på disse udviklinger i Amerika.

»For det er jo på ingen måde sådan, at Rusland eller Kina vil 'erstatte' USA som verdensmagt – det ville være at læse det, som BRIKS-staterne står for, helt forkert ... Jeg ved fra betydningsfulde russiske og kinesiske kontakter: Der er ingen, der på nogen måde vil holde USA udenfor, men enhver ved, at Amerika må finde tilbage til sin rette kurs. For hvis dette ikke sker, så frygter vi alle, at noget går helt skævt i løbet af de to år, som Obamaregeringen har tilbage, og at resultatet endda kunne være en stor krig.«

Hun opfordrede alle seerne til at påvirke Amerika for at frembringe et kursskifte dér:

»I grunden handler det virkeligt om, at enhver, der har nogen muligheder og kontakter i Amerika, også bruger dem for at sætte alt ind og på en vis måde skabe en international orkestrering for, at Amerika skal finde tilbage til sin identitet som en stat, der er grundlagt på en Forfatning, og som en republik. For alle vore skæbner afhænger af det.«

Samarbejde i stedet for konfrontation

Det må være målet at gøre en ende på den aktuelle konfrontationspolitik over for Rusland og Kina og i stedet samarbejde med Rusland, Kina, resten af landene i BRIKS-gruppen og deres allierede i hele verden. Desuden må Vestens sanktioner mod Rusland, som alligevel kun beror på løgne, naturligvis ophæves.

Faktisk ligger der i dette samarbejde en stor mulighed, som har langt større betydning end blot at overleve den aktuelle krise.

»Jeg er virkelig begejstret over det, som BRIKS-staterne gør«, understregede BüSo-formanden. »Det er en totalt ny verden, som giver al mulig grund til optimisme. Projekterne, som igangsættes der, menneskenes optimisme – det er helt fantastisk.«

Men det står også klart for alle, at det måske ikke vil være tilstrækkeligt til at forhindre udslettelsen af den menneskelige art, hvis ikke Amerika kommer tilbage på ret kurs.

»Nødvendigheden af at handle er akut. Finanskarak, faren for en stor krig i Mellemøsten, ændring af situationen i Amerika – alle disse kriser brænder påtrængende på, og jeg kan kun sige: Den eneste mulighed, vi har for at komme ud af denne krise igen, er gennem det program, som vi – BüSo, Schiller Instituttet – har forfulgt igennem 30-40 år, og som nu lykkeligvis bliver virkeliggjort af BRIKS-staterne. Det må Tyskland tilslutte sig, og hvis det gør det, så vil hele Europa følge os. Og så kan vi også håbe på at få en god fremtid. Men at sidde på stakittet, eller kigge frem bag stakittet som tilskuer, det er virkelig den forkerte holdning. Sæt Dem i forbindelse med os, ring til os, og hjælp os med dette paradigmeskifte i Tyskland.«

(Artiklens forfatter Alexander Hartmann er chefredaktør for den tyske avis Neue Solidarität, som er LaRouche-bevægelsens organ i Tyskland. BüSo er forkortelsen for det tyske parti Bürgerrechtsbewegung Solidarität – Borgerrettighedsbevægelsen Solidaritet, som har Helga Zepp-LaRouche, Schiller Instituttets stifter, som formand. -red.)